



Office of the Bishop

In the Bleak Midwinter – Christmas Message 2020

This year has been one unlike any other in our memory. The religious, political and social divisions that have plagued humanity for ages seem to have been multiplied many times over in our day by the coronavirus, a new and global plague that we now face. COVID-19 has taken away from us the safety of what is most familiar at this time of year—family gatherings, Christmas shopping, churches full of worshippers, caroling from home to home—and threatens to stress us to our breaking point and beyond.

As if Christmas weren't stressful enough even in the best of times!

How in the world are we to celebrate the season when all around us every day are reminders of our weakness, our brokenness, and even our mortality?

In the Bleak Midwinter is an 1872 Christmas carol by English poet Christina Rossetti. It was famously set to music by Gustav Holst at the beginning of the twentieth century. While I cannot reproduce it here in its entirety, taking the lyrics and the music together, I find that this carol more than any other I know captures both the sadness and the exhaustion I feel this year, as well as the hope that sparkles like lights on a Christmas tree in the darkness.

“In the bleak mid-winter
Frosty wind made moan;
Earth stood hard as iron,
Water like a stone;
Snow had fallen, snow on snow,
Snow on snow,
In the bleak mid-winter
Long ago.

“Our God, heaven cannot hold Him
Nor earth sustain,
Heaven and earth shall flee away
When He comes to reign:
In the bleak mid-winter
A stable-place sufficed
The Lord God Almighty —
Jesus Christ.”

The One who came to us as a child two thousand and twenty years ago invites us in our turn to go to Him at this very moment. Not for nothing has the Source of all that is entered our history and taken on our flesh and our nature, weak as it is. It is for us, for our wellbeing, our flourishing, indeed our eternal life that God is born and comes to us as Jesus, son of Mary.

What that means is that at this very moment Jesus is waiting to welcome us into His human arms and His Divine and Sacred Heart. He yearns to give us comfort, joy, and rest. This is the Good News that we Christians are called to proclaim to a weary world. It is the warm and loving invitation to approach, to accept, to find our rest with a real human who is also truly God. *The amazing thing is that accepting His invitation is the greatest gift we can give Him—and ourselves, and one another—this Christmas.*

“What can I give Him,
Poor as I am? —
If I were a Shepherd
I would bring a lamb;

If I were a Wise Man
I would do my part, —
Yet what I can I give Him, —
Give my heart.”

To give our hearts to the Christ-Child, to allow Him to make of them a manger in which to rest, is all the response to His invitation we need to offer for Him to enter into our exhaustion, our isolation, and our sorrow. He so wants to give us rest and peace from the troubles that assail us every moment. Jesus yearns to give us the companionship we need, to come to know Him intimately and to experience for ourselves the truth at the center of the universe: that Love is at the heart of it all, and that we are, ultimately and for all eternity, safe in the Divine Embrace.

May the one who comes to us in this bleak midwinter of our lives, who was born in a cave and laid in a manger, Christ our true God, be the source of new life for you and your loved ones. May He be all that and more for us in this season of our crying need.

+John Michael, Bishop
Eparchy of St. George in Canton for Romanians



Anul acesta a fost unul diferit de oricare altul din memoria noastră. Diviziunile religioase, politice și sociale care au afectat omenirea de-a lungul veacurilor par să fi fost multiplicat de multe ori în zilele noastre de către coronavirus, o nouă plagă globală cu care ne confruntăm acum. COVID-19 ne-a luat siguranța a ceea ce este cel mai intim în această perioadă a anului - adunări de familie, cumpărături de Crăciun, biserici pline de credincioși, colindatul din casă în casă - și ne amenință să ne streseze până la punctul-limită și dincolo de acesta.

...de parcă Crăciunul nu ar fi suficient de stresant chiar și în perioadele cele mai bune!

Cum este posibil să sărbătorim Crăciunul când zilnic în jurul nostru ni se oferă memento-uri ale slăbiciunii noastre, ale frângerilor noastre și chiar ale mortalității noastre?

In the Bleak Midwinter [n.t. În sumbrul miez al iernii] este un colind de Crăciun din 1872 al poetei engleze Christina Rossetti. A fost faimos pusă pe muzică de Gustav Holst la începutul secolului al XX-lea. Deși nu pot să-l reproduc aici în întregime, luând împreună versurile și muzica, constat că acest colind, mai mult decât oricare altul pe care îl știu. surprinde atât tristețea și epuizarea pe care le simt anul acesta, cât și speranța care strălucește ca luminile pe un pom de Crăciun în întuneric.

„În sumbrul miez al iernii
Vântul înghețat a-nceput să geamă;
Pământul zăcea tare ca fierul,
Apa ca o piatră;
Zăpada căzuse, nea peste nea,
Nea peste nea,
În sumbrul miez al iernii
Cu mult timp în urma.

„Pe Dumnezeu nostru, cerul nu-L poate ține
Nici pământul susține,
Cerul și pământul - fuga vrea să-i năpădească
Când El vine să domnească:
În sumbrul miez al iernii
Un staul a fost de folos
Domnului Dumnezeu Atotputernic -
Iisus Hristos.”

Cel care a venit la noi ca prunc acum două mii douăzeci de ani ne invită la rândul nostru să mergem la El chiar în acest moment. Nu degeaba Sursa a tot ceea ce este a intrat în istoria noastră și a luat asupra-și carnea și natura noastră, oricât de slabă ar fi. Pentru noi, pentru bunăstarea noastră, înflorirea noastră și cu adevărat viața noastră veșnică, Dumnezeu se naște și vine la noi drept Isus, fiul Mariei.

Aceasta înseamnă că în acest moment Isus așteaptă să ne întâmpine în brațele Sale umane și în Inima Sa Divină și Sacră. El tânjește să ne ofere mângâiere, bucurie și odihnă. Aceasta este Vestea cea Bună pe care noi, creștinii, suntem chemați să o vestim unei lumi obosite. Este invitația caldă și iubitoare să ne apropiem, să acceptăm, să ne găsim odihna cu un Om adevărat care este, de asemenea, Dumnezeu adevărat. *Lucrul uimitor este că acceptarea invitației Sale este cel mai mare dar pe care l-l putem face Lui - și nouă înșine și unii altora - în acest Crăciun.*

„Ce pot oare să-i ofer,
Așa de sărac cum sunt?
Dacă aș fi un păstor,
I-aș aduce-un mieluşor,

Înțelept dacă aș fi,
Eu mi-aș face partea mea, -
Ce pot să-i dau, să-i ofer -
Îi dau toată inima.”

A da inimile noastre Copilului-Hristos, a-I permite să facă din ele o iesle în care să se odihnească, este răspunsul întreg la invitația Sa pe care trebuie să-l oferim pentru ca El să intre în epuizarea noastră, în izolarea noastră și în întristarea noastră. El vrea atât de mult să ne ofere odihnă și pace în mijlocul necazurilor care ne copleșesc clipă de clipă! Isus tânjește să ne ofere compania de care avem nevoie, să ajungem să-l cunoaștem intim și să gustăm pentru noi înșine adevărul din centrul universului: căci iubirea este în centrul tuturor și că suntem, în cele din urmă și pentru totdeauna, în siguranță, în Îmbrățișarea Divină.

Fie ca Acela ce vine la noi, în acest sumbru miez de iarnă al vieților noastre, Cel născut într-o peșteră și așezat într-o iesle, Hristos adevăratul nostru Dumnezeu, să fie sursa unei vieți noi pentru voi și pentru cei dragi vouă. Fie ca El să fie toate acestea și încă mai mult pentru noi în această vreme a nevoilor noastre tânuite.

+John Michael, Episcop
Eparhia Greco-Catolica Sfântul Gheorghe din Canton